

[Fr. Dalgaard.]

ikke se, hvad der bliver tilbage af Paastanden om Krænkelser af Dommernes Uafhængighed i Almindelighed.

Man vil paastaa, at den Omstændighed, at Appelrettens Dommere udnævnes paa 8 Aar og ikke paa Livstid, bringer selve denne Domstols Dommere i Afhængighed af Regeringen, og at Grundlovsstridigheden saa skulde ligge heri. Jeg ved ikke ret, hvad man forestiller sig. Vil f. Eks. den Højesteretsdommer, Appelrettens Præsident, der er valgt til Domstolen for 8 Aar, efter at han sammen med de to andre Højesteretsdommere har været indstillet til Stillingen, lade sin Dom over sine Kolleger og sin Stilling til Genoptagelse af Straffesager bestemme af, at han er valgt paa Aaremaal, i øvrigt saa længe som 8 Aar? Hvad er det for en Indflydelse, en Afhængighed, en saadan Højesteretsdommer eller de andre Dommere kommer ud for? Jeg har gransket en Del over dette Spørgsmaal, jeg har læst det meste af det, der fra Dommer- og anden juridisk Side er blevet skrevet om denne Afhængighed, men jeg kan med min bedste Vilje ikke faa fat i noget reelt.

I en Artikel, som Dommer Skadhauge nylig har skrevet om Spørgsmaalet, skriver han — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til et kort Citat —:

„Det er saaledes langt fra, at den Steinckeske Appelret kan behandles som en Bagatelret, at Sæde i den netop vil give sin Indehaver en betydelig Magt. Hvis det saa ogsaa bliver et godt „Ben“, er vedkommende Dommers Afhængighed af Regeringen komplet. . . . Selv om det kun bliver et Par Tusinde Kroner, er dette jo ogsaa en Indtægt, og de vil indrette deres Økonomi derefter og naar de 8 Aar nærmer sig Enden være kede af at skulle miste den.“

Jeg tror, at disse Udtalelser om „Ben“ skulde have været sparet. Til Dommernes Ære tjener de ikke, thi hvis Dommerne bliver afhængige af Regeringen ved Udnævnelse til Appelretten og lader sig paavirke i deres Dommergerning af denne Udnævnelse, var der vist Anledning til at se nærmere paa de Bierhverv, adskillige Dommere har. Og i det hele det med Afhængighedsforholdet, er det ikke Regeringen, der udnævner Dommere til deres almindelige Embeder, og sker der ikke stadig Avancementer og Forflytninger? En vis Forbindelse er der altsaa stadig mellem Ministerium og Dommere, men paavirker dette Dommernes Afgørelser? Selvfølgelig ikke! Hvorfor saa ved den særlige Appelret, hvortil man ud-

nævnes for et saa langt Aaremaal som 8 Aar, og hvor man inden for Funktionstiden naturligvis er uafsættelig?

Disse Bemærkninger gælder altsaa de tre Fagdommere i Appelretten. Men nu de to andre, Sagførerraadets Repræsentant og det af Justitsministeren direkte valgte Medlem, enten en juridisk Professor eller en Embedsmand fra Centraladministrationen? Kan disse to Medlemmers Tilstedeværelse bevirke en Krænkelser af Dommernes Uafhængighedskrav? Vil ikke disse to Medlemmer paa samme Maade som de tre Dommere føle deres dommermæssige Ansvar og Pligt? Jeg ser ikke rettere, end at Paastanden om det modsatte er krænkende for de Stænder, disse to Dommere kommer fra. Spørgsmaalet er, om det vil være formaalstjenligt, at Retten faar en Sammensætning, hvor ogsaa andre Synspunkter end de rent fagdommermæssige kan blive gjort gældende, og det mener jeg, det er. Jeg henviser i øvrigt til, hvad jeg før sagde om, at nu efter at Højesteret bliver Ankeinstans, kunde der være Anledning til at se nærmere paa Appelrettens Sammensætning.

Hvis man mener, at Ministeren gennem det af ham udpegede Medlem, f. Eks. en juridisk Professor, skulde kunne dominere Retten, som det er blevet sagt, synes jeg, man nærmer sig det groteske. Og selv om Ministeriets Medlem skulde blive en Embedsmand, vil jeg dog med Henblik paa Paastanden om Afhængighedsforholdet pege paa, at ikke alene udgaar en Række af Dommere fra Ministerierne, men det er jo ogsaa saaledes, at ministerielle Embedsmænd, navnlig fra Justitsministeriet, hyppigt konstitueres som Dommere. Det har man aldrig fundet mærkeligt eller farligt for Domstolens Uafhængighed.

Som jeg nævnte før, er Professor Rasting af den Opfattelse, at Appelretten, naar Højesteret bliver dens Ankeinstans vedrørende Dommernes Afsættelse, er i fuld Overensstemmelse med Grundloven. Hans Kollega, Professor, Dr. jur. Poul Andersen, finder, som jeg nævnte før, en Grundlovsstridighed deri, at Appelrettens Dommere ikke udnævnes paa Livstid, men kun paa 8 Aar. Rent bortset fra, at man alene af denne indbyrdes Uenighed mellem to lærde juridiske Videnskabsmænd kan se, at den klare Grundlovsstridighed, som paastaas at være til Stede, hører hjemme i de ubeviste Paastandes Sfære, skal jeg minde om, at Princippet om Dommernes Ansættelse paa Livstid aldeles ikke er et Dogme i vor Retspleje og Forfatning. Paa adskillige vigtige Omraader har vi